

Tetszik, nem tetszik (inkább igen), a rockzene a kultúra szerves része. A Pécshez közeli malomvölgyi arborétumban zajló Rockmaraton (képünk még a koncert előtti gyülekezés közben készült) idén is mindent felvonultat, ami egy ilyen eseménynek velejárója. Amin persze nem kötelező részt venni!

Többéves tapasztalat, miszerint a rendezvényre alapvetően a béke és nyugalom a jellemző. A beléptetés zökkenőmentes, nincsenek balhék, a biztonságiak elég nyugodtak, bár határozottak. Szúró-vágó fegyvereket azért keresnek, csak úgy, rutinból.

A keddi esti program már kiváló fellépőket ígért, különösen a nagyszínpad volt vonzó. Persze, ez általában így szokott lenni az ilyen fesztiválokon. De oda el is kell ám jutni! Méghozzá a kisebb sátrakon keresztül. Mert ott a csekélyebb rajongótáborral rendelkező bandák váltják egymást, folyamatosan.

Napnyugta előtt viszont még tisztán látszott, akadt, aki nem szeretett volna kiszáradni. Hiszen mindig mondják az orvosok, hogy fontos a megfelelő mennyiségű folyadékbevitel, különösen nyáron. Az ilyen miliőre jellemző módon, néhány tenyérynyi tetoválás szintén megszokott. A punkok taraját senki sem szólja meg. Sőt, akad, akit mágnessel el lehetne „lopni”, annyi rajta a testészer. De ez is elmegy, semmi gond.

Az első meglepetés – zenei téren –, hogy mennyire jó muzsikát és szöveget „nyomott” a Hétköznapi Csalódások néven ismert pécsi csapat. Igaz, a politikai töltetől sem voltak mentesek a verseik, de ezt most egy pillanatra

feledjük el! Azért, ha azt kijelentjük, akadt közöttük gondolatébresztő is, akkor nem járunk messze az igazságtól. Az bizonyos, nem „jobbról”, sokkal inkább „balról” érkeztek. Kapott mindenki sokat, még az amerikai hadsereg sem maradhatott ki a sorból.

A Hétköznapi Csalódások egyre jobb, mint egyes nemes borok

Eközben feltűnt a rendezvényen Csizi Péter, Pécs Megyei Jogú Város egyik alpolgármestere is. Akiről azért az nem derült ki, mekkora zenerajongó. Az bizonyos, a kötelező, protokolláris kört lefutotta. Sőt, nem is távozott öt perc elteltével, tehát aligha zavarta a dörgés. A rendezőknek viszont jól jöhetett egy városi, erkölcsi támogatás. Hadd lássa a nép, a vezetők is velük együtt buliznak.

„Koktélt gyártunk” – szólt egy fiatal rockerlány. Mivel a sörsátorból kilépve, e sorok írója nyilván kellően bután nézett rá, hát elárulta: italt koldul. De teljes korsóval is elfogadnak, segítette ki a barátja, társa. Végül kapott egy-két decilitert, a közös előnyök alapján. Magyarul: jutott is, maradt is. Az tény, van új ötlet a nap alatt.

Az este nagy „durranása” természetesen a Tankcsapda volt. Már a korábbi fellépők idején sem volt kicsi a tömeg. De amikor a debreceni kemény típusú legények belecsaptak a húrokba, illetve a dobok püfölésébe, akkor tényleg elszabadultak a hangok. Már-már robbanásszerűen érte a rajongókat a hullám.

Pedig a Tankcsapda a hét elején ritkán szokott felmenni a színpadra. Most azonban kivételt tettek. Jónak minősíthetjük a döntést, mert pörgött a közönség, rendesen. Bár egyes fanyalgók hiányoltak bizonyos dalokat, ám az alig több, mint hatvan percbe pont annyi fért, amennyit lejátszottak.

Írta:

Egy korábbi labdarúgó (ez nem jellemzés, sem minősítés, csak tény), ma sportvezető, borral kezében kijelentette: „Ezeket a maiakat annyira nem ismerem. De kijöttem, mert szereztem egy potyajegyet. Azért a nevemet ne írjátok le, ha kérhetem.”

Ennyit tényleg megtehetünk a sportág érdekében. Évek teltével még jól jöhet a diszkréció.

Mérlegvonás helyett megállapíthatjuk, aki nem kedveli a stílust, az kerülje széles ívben a környéket. De aki „csípi” a fajtát, az már szerda délután se tétovázzon, menjen ki személyesen a szabadba. Most ez egyszer azonban ne az arborétumot tanulmányozza, hanem füleljen.